

kifulladás után

matracodon fekszem
némán figyelem ahogy
leveted könnyű blúzodat és
széked támlájára fekteted
kifelé bámulsz a szűk ablakon
gondolom ásítasz
nyakadon a bőr picit megfeszül
majd elernyed mint tavasszal a vizek
a melltartó szövete
kis melleid szorítja
kapcsa érintésre pattan szét
(gyakorlott mozdulat
egy nő számára nincs benne semmi izgalom
ahogy elenged a pánt mely megtörte
a meleg márványszerű hús antik ívét)
magadra öltesz egy régi hálóinget
(miféle nő alhatott ebben egy férfi mellett
egyedül?)

c'est triste le sommeil,

on est forcé de se séparer.

az alvás szomorú mert elválunk
mondja a kifulladásig-ban [godard, 1959]
az a kiábrándult kisfiús fazonúra nyírt
amerikai lány
az emberek azt hiszik együtt
alszanak pedig párnáik
közt a legmagányosabbak)
(a múlt héten késve érkeztem a színházba
és a kabátomra kényszerültem

ülni a játsszókhöz oly közel hogy láttam
miként reszket az egyik lány törékeny
testén a pókselyem finomságú alsóruha
és te jutottál eszembe róla
a reszketéséről
kisállatszerű szuszogásod
mert minden nőben te vagy
csak magadból tűnsz el néha valahová)
farmered lecsúszik fehér combodon
kilépsz belőle mint egy kék lavórból
lábfejedről lenyúzkod zoknidat
kezembe adod szaruszemüveged
és puhán hanyatt dőlsz
melléd süllyedsz
markomat oldaladra illeszttem
kitömött szavak közt fekszünk
hamarosan elveszítjük egymást

still life

elcseppen a test
karom a hátába
gyengén beletép
törékeny héj a
csontok szerkezete
magában feszül
s már csak a felszínen
lúktat a hús
a vécéből halk fény zubog
a bojler melege marad
odabenn
alszik a hűtő
szám szélén a hab
alszik a pulton a tej
borostám virágzik
kényszeredetten
felnyögös a csap
megkövül bennünk

a perc
bőrünkre hull a
várossá duzzadt
neszezés
és néhány
száradt akvarell

Zárlat

Otthagytott árnyék a lépcsőfordulóban.
Egy vödör vízben barázdáló ujjak.
Kitárt ablak és nyitott tüdő.
A szemhéjak súrlódva csukódnak.